

ROJIK TAMÁS

Tériszony

Nincsenek szárnyaim.

Talán ez az egyetlen oka annak, hogy rettegek a magasban. Semmi biztonság, amit a két láb ad a földön. Az olimpián nem nézem a magasugrást, mert a gyomrom együtt zuhan a versenyzővel. Kettesem volt testnevelésből, amikor kötelet kellett volna mászni, egy lánnyal azért szakítottam, mert a kilencediken lakott, Párizsban csak letről szemléltem az Eiffel-tornyot, és inkább vonattal utazom napokon át, csak repülőre ne kelljen ülnöm.

Gyerekkoromban egy éven át zuhantam álmomban.

Azóta sok dolgot hallottam, olvastam erről, hogy érzelmihiány, talajvesztettség, a szülei azt mondták, normális és a növekedéssel függ össze. Az oka valójában nem érdekelt, csak a félelmet éreztem, ahogyan tehetetlenül hulltam alá. Legtöbbször egy lépcső tetejéről vagy a panelház legfelső emeletéről. Egyébként a földszinten laktunk, de anyám egyszer felvitt az ötödikre, hogy befizessük a közös költséget. Annyira sírtam, hogy a nénitől kaptam egy szelet csokit; tudtam azonnal, hogy illik megköszönni és hallgatni.

Én későn lázadtam.

Húszévesen éltem a dackorszakom csúcsát, de mivel mindenki jót akart nekem, jobb híján magam ellen fordultam. Módszeresen kerestem a hibáimat, mint a foltot a bútoron vagy a karcolást az új gépeken. Kevesebbet kezdtem enni, sportoltam, letettem az alkoholt, tanultam a vizsgákra, kitararítottam a lakást, de a magasság problémája eszembe sem jutott. Aztán egy nap a barátaim unszolására elmentem egy fesztiválra a nyári szünetben, ott láttam meg, hogy lehet ugrani. Szabadesés egy

kötélhez kötve. Persze mind befizettek rá, nem volt drága, engem viszont egy percig sem kényszerítettek, ismertek. Aztán évekig bántam, hogy nem mentem velük.

Egy kanapén aludtam át Európát.

A pesti lakásomat mindig nagyinak éreztem, mert egyedül laktam ott. Az egyik szoba teljesen feleslegesnek tűnt, csak egy kanapé állt benne és a könyveim. Amikor megtudtam, hogy szállást lehet adni külföldieknek, azonnal feladtam egy hirdetést. Rengeteg érdekes emberrel megismerkedtem, akik rendszerint vissza is hívtak magukhoz, a saját heverőjükre. Eleinte csak a szomszédos országokba mentem el, de aztán bátrabb lettem, pénzt gyűjtöttem, és egészen messzire eljutottam, bár mindig kinevettek, amiért az értékes napokat inkább a vonaton töltöttem.

Katja volt az első, akivel lefeküdtem.

Többnyire férfiak jelentkeztek az olcsó fekhely lehetőségére, időnként párok – a berlini lány volt az első, aki egyedül érkezett. Igazi kalandor, huszoneves, rövid fekete hajára baseballsapkát húzott, nem viselt mást, csak egy feszülős topot és egy forró nadrágot, az utcán mindenki minket bámult, annyira gyönyörű volt. Én félttem tőle, ahogyan mindig a jó nőktől, zavartan mutattam meg neki a várost, de amikor már látta a nagyját, berángatott egy olcsó kocsmába, és mesélni kezdett magáról, nekem elég volt figyelnem. Hogy merre járt, mivel foglalkozott, New Yorkban pincérnő, Szerbiáig biciklivel, indiai szerető, aki elhagyta, mert rangján alulinak érezte a család, én pedig csak néhálaltam meg, hogy láttam Rómát, Párizst, Pozsonyt, Berlinben még sohasem, többnyire egyedül vagyok, a fene tudja, miért, és nagyon félek a magasban. Akkor mondta, hogy ő meg ejtőernyőzik és siklórepül, nekem pedig annyira remegni kezdett az egész testem, hogy mellém ült, átölelt, megcsókolt, és aztán abba sem hagyta másnap reggelig.

Egy hónap múlva mentem utána.

Eladtam, amit tudtam, hogy a nyár végéig vele lehessenek, annyira beleszerettem. Már felvettem otthon, talán kiköltözöm,

a nyelvet jól beszélem, a végzettségem is nemzetközileg elismert, ha nem jönnék haza, segítsenek eladni a lakást. Soha ennyire elszánt nem voltam. Csak arra a pillanatra tudtam gondolni, amikor utoljára szeretkeztünk, és annyira tökéletesen éreztük egymást, hogy egy pillanatra kívülről láttam magunkat, ahogyan szorítjuk, harapjuk, lökjük a másik testét, és elszomorodtam, hogy ez annyira tökéletes, hogy ilyen mással már soha nem lesz, nekem most a legjobb az életemben, ezután már csak a lejtő van.

Olyan volt, mint az előre hozott mézeshetek.

Katja tündökölt, egyre csak beszélt, megmutatta Berlint, főztünk, szeretkeztünk, sétáltunk, későn feküdtünk és soká kel-tünk, megismertem a barátait, a családját, azt hittem, már haza sem fogok menni. Győzködött, hogy madártávlatból a legszebb a város. Mondtam neki, hogy nekem a Reichstag vagy a Brandenburgi kapu letről is nagyon tetszik. Úgy tűnt, végül rám hagyja a dolgot.

Az utolsó napok mégis eljöttek.

Persze, tudtam, hogy haza kell mennem, legalább elbúcsúzni, ráadásul még mindig bizonytalan voltam, hátra lehet-e hagyni egy hazát a szerelemért. Katja azt mondta, szeretné, ha csukott szemmel végig mernék menni vele a városon. Habozás nélkül hagytam, hogy egy vörös sállal bekösse a szemem, és vezessen. Egy darabig tudtam, merre járunk, következtettem a kanyarokból, autók hangjának erősségéből, elkapott turistaszavakból, de hamarosan teljesen elvesztem. Csak a kezének forró, magabiztos fogását éreztem, ahogyan könnyedén átvizs utcáról utcára a nyüzsgő belvároson, miközben egyszer sem ütköztem bele semmibe és senkibe.

Aztán egy helyen várni kellett.

Odasúgta, hogy van egy kis sor, de ne aggódjak, nem tart soká. Menni kellett pár lépcsőfokot, aztán ajtócsukódás hangját hallottam magam mögött. Akkor megmozdult alattam a föld. Éreztem az elemelkedést, levert a víz, folyt végig az oldalamon,

remegett a lábam, azonnal lerántottam a kötést. Katja diadalittas arcát láttam meg, üvöltve kérdeztem, mit csináltál, de akkor már láttam, hogy egy léggömbben emelkedünk fölfelé, alattam a város, madártávlatból, ahogyan bizonyára a legszebb, én pedig mindjárt hányni fogok. Szálljunk le, suttogtam kétségbeesetten magam elé, ám tudtam, hogy az lehetetlen, legalább húszan voltunk a léggömb kosarában.

Összezsugorodva ültem a szélén.

Körbefontam a lábam, a combjaim közé dugtam a fejem, halottam, hogy a kormányos bemondja, százötven méter. Katja csitítgatni próbált, szabadkozott, aztán édesen szólongatott, legalább nézzek körbe, de nem segített semmivel. Azt mondogattam magamban, kibírom, talán egy óra az egész, ha magamban énekelek vagy szavalok, az elterelheti a figyelmemet. „Lenn az alföld tengersík vidékin”, motyogtam épp, amikor egy kicsit sülyedni kezdtünk. Apró kellemetlenség, mondta a vezető, lejjebb ereszkedünk negyven métert, a kilátás így is tökéletes lesz, ígérte. De reagálni sem tudtam, mert akkor a kosár oldalához nyomódtam, Katja pedig rám esett.

Mint amikor a gyerek játszik, úgy dobálta a ballont a szél, és a húsz ember egyetlen masszaként nyomódott hol az egyik oldalnak, hol a másiknak. Egyesek kapaszkodni próbáltak, mások a gyerekeiket védték, egy riadt tanárnő valami ismeretlen nyelven adott utasításokat egy csapat diáknak, szinte teljesen feleslegesen. Csapódtam a tömeggel, beütöttem magam, éreztem, ahogyan másokba rúgok, egy idős nő a lábamba mart a körmével, amikor kapaszkodni próbált, nem tudtam koncentrálni. Aztán egy pillanatra mintha megálltunk volna. Azonnal Katját kerestem, de nem találtam magam mellett. Elsodródott néhány méterrel arrébb, a földre borulva kapaszkodott a rácsba, kifejezetlen arccal nézett maga elé. Akkor felegyenesedtem. Közben a szél újra erőre kapott, vitte a ballont, de nem estem el többé. Elterült alattam a berlini látkép, láttam a rengeteg embert, akik kíváncsian várták, mi lesz, a turisztikai cég embereit, akik a kikerülő rendőrökkel együtt próbálják a földdel összekötő kötéllel lehúzni a léggömbünket, közeledett egy helikopter, Katja pedig csak gurult, amerre vitte a tehetetlen teste.

Akkor jöttem rá, hogy bármire képes vagyok.

Erősen megkapaszkodva hozzá egyensúlyoztam, magamhoz öleltem, és nem engedtem el, amíg le nem értünk. Talán húsz perc volt az egész. Olyan volt, mintha mégis kinőttek volna a szárnyaim, mintha hatalmat nyertem volna a káosz fölött: vigyáztam rá. Amikor megérkeztünk, én szálltam ki egyedül a magam lábán, persze dolgoztak a mentők, kamerák vettek körül, de a rendőrök utat nyitottak. Már éppen eltöltött volna a büszkeség, amikor elájultam.

Megint a zuhanós álom.

De most nem ébredtem fel, mert mielőtt becsapódtam volna, felrepültem. Megnéztem alaposan Berlint, közben folyton egymásra mosolyogtunk Katjával, aki mellettem repült a sárkányrepülőjével, megcsillant a gyűrű az ujjamon. Amikor felébredtem, elvakított az ablakon át betóduló hatalmas fény. Férfi kórterem volt. Az orvos megvizsgált, mondott sokfélét, főleg azt, hogy pihenjek.

Telefont kértem.

Felhívtam apámat, hogy jól vagyok, ne aggódjanak, igen, fenn voltam én is a turisztikai ballonon, nincsen semmi baj, kezdje el árulni a lakásomat, hamarosan azért hazalátogatok majd pár napra, és ha tud, küldjön egy kis pénzt, mert gyűrűt kell vennem.